

Chương 13

Tha Thứ

Quần áo lần lượt được cởi bỏ, thân hình nam tính đầy quyến rũ hiện ra trước mắt tôi không chút che đậy. Nước nóng dường như tăng lên mấy độ, không khí bỗng trở nên loãng hơn. Trái tim yếu ớt của tôi làm sao đủ sức chịu đựng sự kích thích này, nó đập nhanh hơn. Để tránh phát bệnh ngay trong phòng tắm, tôi vội vàng xả sạch dầu tắm trên người, chuẩn bị đi ra ngoài.

Một cánh tay chống lên bức tường bên cạnh, chặn đường tôi.

“Xin lỗi, em không có nghĩa vụ phải tắm cùng anh.” Tôi có lòng tốt nhắc nhở Cảnh Mạc Vũ.

Thấy tôi vẫn chưa hết tức giận, Cảnh Mạc Vũ thở dài bất lực. Bàn tay còn lại của anh kéo tay tôi thăm dò, tôi giật khỏi tay anh nhưng lại bị anh nắm chặt. Anh không dùng sức mà chỉ nắm nhẹ nhàng, như muốn lấy lòng, cũng giống cầu xin tha thứ. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi anh khiến tôi tức giận, muốn giảng hòa với tôi, anh đều cầm tay tôi như lúc này. Khả năng diễn đạt ngôn ngữ của Cảnh Mạc Vũ tuy không tệ, nhưng anh mãi không học được chiêu hạ giọng, khom lưng uốn gối dỗ dành người khác. Nhẹ nhàng cầm tay tôi đã là sự nhượng bộ lớn nhất của anh.

Theo kinh nghiệm, một khi bị Cảnh Mạc Vũ cầm tay, lòng tôi lập tức mềm hẳn, tôi sẽ mỉm cười tha thứ cho anh. Nhưng lần này, tôi không chỉ tức giận, mà còn cảm thấy chua xót, thất vọng, thậm chí... lòng nguội lạnh.

Hơi nước mù mịt làm tôi không nhìn rõ gương mặt Cảnh Mạc Vũ, chậm rãi nhưng rất kiên quyết rút tay về. Tôi đã mất niềm tin vào cuộc hôn nhân này. Cũng có lẽ ngay từ đầu, tôi đã không có niềm tin. Tôi đẩy cánh tay Cảnh Mạc Vũ đang chặn lối đi để rời khỏi phòng tắm. Đột nhiên anh ôm chặt lấy tôi, nâng cầm tôi và đặt một nụ hôn lên môi tôi. Nụ hôn của anh bá đạo và kiên quyết, hoàn toàn không cho tôi cơ hội cự tuyệt.

Nước nóng xối xả vào người, rửa trôi giọt lệ ở khóe mắt tôi, chảy qua gương mặt tôi, sau đó từ từ chảy xuống hai cơ thể đang quấn chặt của chúng tôi, khiến làn da tôi trở nên nóng bỏng. Đầu lưỡi Cảnh Mạc Vũ muốn tiến vào khoang miệng tôi. Tôi cố chấp trấn thủ phòng tuyến cuối cùng, nghiến răng, bặm môi không cho anh tiến vào. Mặc dù vậy, tôi vẫn không thể ngăn cản nụ hôn ngày càng mãnh liệt của anh, càng không thể ngăn cản bàn tay anh từ sau lưng tôi di chuyển đến trước ngực, nắn bóp đỉnh đồi mềm mại của tôi.

Sự ma sát từ lòng bàn tay anh khiến cảm giác kích thích lan truyền khắp người. Tôi không thể chịu đựng nổi nên hơi hé miệng, để mặc đầu lưỡi của anh xâm nhập. Đầu lưỡi của Cảnh Mạc Vũ tấn công mạnh mẽ khiến tuyến phòng thủ vốn không mấy vững chắc của tôi sụp đổ trong giây lát, hai cánh tay bắt giác ôm chặt thắt lưng anh, dần dần phục tùng, dần dần nghiêng hớp trong vòng tay anh.

Vào thời khắc này, tôi không thể không thừa nhận, anh chính là thiên la địa võng mà số phận đã định cho tôi, bủa vây, trói chặt tôi. Anh không buông tay, tôi sẽ không có cách nào thoát khỏi. Dù bị tổn thương hay đau lòng đến mức nào tôi cũng chỉ có thể chịu đựng.

Bị Cảnh Mạc Vũ hôn đến mức nghẹt thở, tôi buộc phải dùng hết sức đẩy anh ra. Sau đó, tôi một tay chống vào tường, một tay ôm ngực thở hổn hển. Tôi sắp tắt thở, vậy mà anh còn vui vẻ thưởng thức bộ dạng thảm hại của tôi. “Em còn cho rằng đây là quan hệ vợ chồng “miễn cưỡng duy trì” hay không?”

Tôi không thể thốt ra lời, chỉ thở hồng hộc, trừng mắt với anh. Nhưng nói thật lòng, chứng kiến bộ dạng chưa thỏa mãn, có thể tiếp tục hành vi ân ái bất cứ lúc nào của Cảnh Mạc Vũ, tôi thật sự không nhìn ra một chút miễn cưỡng.

“Ngôn Ngôn, em muốn anh giải thích thế nào em mới chịu tin, anh không có dù chỉ một chút tình cảm với Hứa Tiểu Nặc.”

Anh muốn giải thích, anh hy vọng tôi tin anh. Được thôi tôi sẽ cho anh cơ hội giải thích. “Anh khẳng định anh không yêu cô ấy, vậy anh hãy nói cho em biết, đêm anh bị bỏ thuốc, tại sao anh lại coi em là cô ấy? Còn...”

“Anh coi em là cô ấy?” Ngữ khí của Cảnh Mạc Vũ cho thấy anh không hiểu ý tôi.

“Anh không nhớ à?” Tôi đành phải nói rõ hơn một chút. “Lúc về nhà, anh đã không tỉnh táo, em đến đỡ anh, anh đã gọi ‘Tiểu Nặc’...”

Cảnh Mạc Vũ nhú mày, chìm trong hồi ức. Sau đó, anh nói cho tôi biết, anh thật sự không nhớ rõ chuyện xảy ra tối hôm đó. Anh chỉ lờ mờ có ấn tượng, hôm đó anh uống rượu cùng khách hàng. Trong lúc uống rượu, anh nhận được điện thoại của Hứa Tiểu Nặc, nói có việc tìm anh. Kết thúc bữa ăn, anh lập tức bảo chú Mã đưa anh đến biệt thự ở Dương Sơn. Lúc đó, cả người anh chìm trong trạng thái quay cuồng nên không phát hiện tài xế đã là người khác, càng không biết xe đi về đâu. Vì vậy, khi có cảm giác một người phụ nữ đỡ mình, đương nhiên anh tưởng đó là Hứa Tiểu Nặc. Cho đến khi anh ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, cơ thể anh như đột nhiên bốc cháy, anh không thể không chế bản thân, hoàn toàn xuất phát từ bản năng đi chiếm đoạt...

“Nói như vậy, anh không biết người con gái anh ôm lúc đó là ai?” Cảnh Mạc Vũ đã ngửi mùi hương trên người tôi bao nhiêu năm, làm gì có chuyện không thể phân biệt?

Cảnh Mạc Vũ tắt vòi hoa sen khiến phòng tắm trở nên tĩnh lặng. “Có lẽ... anh biết, chỉ là trong lòng anh biết rõ không nên xảy ra chuyện này, nhưng anh không thể khống chế bản thân, vì vậy anh mới không muốn nhớ đến, anh sợ phải đối diện.”

Cơ thể không chút che đậy, Cảnh Mạc Vũ hình như cũng trở nên chân thực hơn, không còn lớp nguy trang giả dối. Tôi mơ hồ đọc được sự thư thái từ trong đôi mắt sâu thẳm của anh, giống như một tâm tình bị kìm nén rất lâu đột nhiên được giải phóng. “Nhưng sớm muộn cũng có lúc tỉnh dậy, chuyện phải đối mặt kiểu gì cũng phải đối mặt.”

Cảnh Mạc Vũ còn nói, sau khi tỉnh dậy, nhìn thấy tôi nằm bên cạnh anh, giường chiếu hỗn loạn, trên tấm ga trải giường có vết máu, đầu óc anh trống rỗng. Anh nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao có thể xảy ra chuyện này, xảy ra như thế nào...

Cho tới khi ba đột ngột đưa người xông vào phòng, anh mới biết mình bị hãm hại.

Tôi hỏi anh: “Vì vậy anh tưởng em là người sắp đặt tất cả những chuyện này?”

“Anh thật sự không ngờ người đó là ba. Anh cho rằng, dù ba không nghĩ đến anh, cũng không thể không quan tâm đến cảm nhận của em... Làm sao ba có thể để em chịu đựng chuyện đó trong khi em không hay biết gì cả.” Cảnh Mạc Vũ cười gượng gạo. Dù sự việc xảy ra lâu rồi nhưng tôi vẫn có thể nhận ra vẻ khổ sở và bất lực nơi đáy mắt anh, đủ thấy lúc đó anh khó chấp nhận âm mưu này như thế nào.

“Đó là bởi ba hiểu rõ, em cần nhất điều gì.”

“Nếu không phải nhìn thấy vết bầm tím trên cánh tay em vào hôm đám cưới, có lẽ anh sẽ vĩnh viễn không biết em từng phản kháng kịch liệt dưới người anh. Anh đã khiến em đau đớn như vậy... Đây cũng là điều em muốn sao?”

Đối với anh, đó là một hành vi đầy tội lỗi. Còn đối với tôi đó là một cuộc ái ân mê loạn, khổ sở nhưng cũng ngọt ngào.

“Vâng.” Tôi gật đầu, nhẹ nhàng tựa vào người anh. “Lúc lấy anh, em thật sự không trông mong cuộc hôn nhân của chúng ta có thể duy trì lâu. Em chỉ muốn lấy anh, em không hề hối hận.”

Cảnh Mạc Vũ ôm chặt lấy tôi, luồn tay vào mái tóc dài của tôi, ngón tay anh lướt qua bờ vai trần của tôi. “Ngôn Ngôn, anh chưa từng hối hận vì đã cưới em.

Em có biết không? Mấy hôm trước, khi chúng ta làm chuyện đó, anh đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên, mùi hương đó, tiếng rên rỉ đó, cảm giác thỏa mãn đó... Còn nữa, anh cảm thấy...” Cảnh Mạc Vũ im lặng, cúi đầu nhìn tôi. “Dù em là em gái ruột của anh, anh cũng không có cách nào dừng lại...”

Đủ rồi, có câu nói này của anh là đủ rồi!

Cảnh Mạc Vũ lại nắm tay tôi một lần nữa, tôi không cự tuyệt. Bất kể là đúng hay sai, bất kể tương lai phải đối mặt thử thách và đau khổ nhường nào, tôi cũng nguyện đánh cược một lần, cược sẽ có một ngày anh yêu tôi.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là một canh bạc, mà tôi không hề có lòng tin vào chiến thắng.

Một năm sau, khi tôi vừa khóc vừa thừa nhận tôi đã thua, thua đến mức trắng tay, Tâm Tâm Mơ Hồ mới tiếc nuối nói cho tôi biết: “Tình yêu là một loại niềm tin, khi bạn tin chắc tình yêu của bạn có thể vượt qua mọi phong ba bão táp, bạn mới có thể nhìn thấy cầu vồng. Nếu bạn coi tình yêu là một canh bạc, vậy thì ngay từ đầu, bạn đã thua hoàn toàn.”

Tôi lau nước mắt. “Tại sao cậu không nói sớm?”

Tâm Tâm nghiêng răng. “Cậu có hỏi tớ đâu!”

Sau khi tắm xong, tôi tưởng Cảnh Mạc Vũ sẽ bắt tôi thực hiện nghĩa vụ vợ chồng nhưng anh chỉ ôm tôi và nói: “Sắc mặt em rất tệ, chắc tối qua ngủ không ngon à? Anh cùng em ngủ một lát...”

Anh ôm tôi ngủ nửa ngày. Mười đầu ngón tay đan vào nhau, chúng tôi ôm nhau ngủ. Tôi chưa bao giờ có một giấc ngủ ngon và yên bình như vậy. Lúc tôi tỉnh lại, sắc trời một màu xanh thẫm, không thấy bóng dáng Cảnh Mạc Vũ đâu. Tôi cảm thấy người nhẹ nhõm, tim tôi không còn đập loạn, cũng không hoa mắt, chóng mặt, chân không còn mềm nhũn. Tôi đi thẳng xuống tầng dưới mà không hề cảm thấy tức ngực, khó thở.

Ba tôi và Cảnh Mạc Vũ đang uống trà, trò chuyện ở phòng khách.

“Đã hơn sáu giờ rồi, Ngôn Ngôn vẫn chưa tỉnh dậy, không phải con bé cả đêm qua không ngủ đấy chứ?” Ba tôi cất giọng oán trách. “Tuy hai đứa mới kết hôn, tuổi trẻ hùng hực nhưng anh cũng nên tiết chế một chút... nghĩ đến Ngôn Ngôn...”

Cảnh Mạc Vũ ho khan một tiếng. “Ba, chẳng phải ba muốn sớm được bé cháu hay sao?”

Nghe đến từ “cháu”, lòng tôi chùng xuống, bước chân cũng trở nên nặng nề. Ngược lại, hai mắt ba tôi sáng lấp lánh, ông vội vàng truy vấn: “Ừ, thế nào rồi, có động tĩnh gì chưa? mấy ngày trước, chú Trần cho ba bài thuốc cung đình để có thể sinh con trai, hai đứa có thể thử... À, thật ra cũng không nhất định phải sinh con trai. Con trai tuy có thể thừa kế sản nghiệp của Cảnh gia chúng ta nhưng con gái lại gần gũi hơn. Hay là hai đứa sinh cho ba một trai, một gái đi!”

Ba tôi vui vẻ phác họa viễn cảnh tương lai. Nhìn thấy tôi đứng ngây ra ở chân cầu thang, Cảnh Mạc Vũ lập tức đứng dậy, đi đến bên tôi. “Em ngủ có ngon không? Sao sắc mặt vẫn nhợt nhạt thế?”

Tôi vội vỗ hai má để gương mặt hồng hào hơn. “Đâu có, em ngủ rất ngon. Chắc đồ mỹ phẩm làm trắng da của em hiệu quả quá tốt ấy mà!”

“Xuống ăn cơm đi. Ăn xong anh đưa em đi gặp bạn bè, anh đã hẹn rồi.”

“Bạn bè?” Mấy năm nay, Cảnh Mạc Vũ rất ít khi cho tôi tham gia các buổi tụ tập bạn bè của anh. “Có những ai? Em có quen không?”

“Quen... Có Tề Lâm.”

Tôi đột nhiên cảm thấy thời tiết hôm nay không được đẹp lắm, sắc trời hơi u ám, giống như nội tâm của người đàn ông nào đó...

“Buổi tối chúng ta tụ tập ở đâu? Vẫn ở Hội Hiên à?” Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Cảnh Mạc Vũ đưa tôi đi gặp bạn bè của anh kể từ khi kết hôn, tôi phải tùy theo địa điểm để chọn trang phục thích hợp nhất.

“Passion.”

“Hả?”

Passion Pub và Hội Hiên đều là câu lạc bộ tư nhân nổi tiếng ở thành phố A. Điểm khác biệt ở chỗ, Hội Hiên chú trọng đến phẩm vị, môi trường trang nhã, phục vụ chu đáo, thích hợp với giới doanh nhân hơn. Trong khi đó, Passion Pub từ ngoài vào trong chỉ đề cao màu sắc kích thích và giải trí. Ở đó luôn có trò bắt ngờ mà bạn chưa nhìn thấy và nghĩ đến bao giờ.

Mấy năm trước, vì hiếu kỳ, tôi bảo Tề Lâm dẫn tôi đến Passion một lần. Nhưng mới chỉ uống hai ly rượu trong phòng VIP trang trí vô cùng lộng lẫy, tôi đã bị Cảnh Mạc Vũ lôi về nhà, dạy dỗ cả buổi tối. Đến khi tôi nhận thức sâu sắc rằng, con gái đến nơi sắc tình đó dễ bị thất thân, đồng thời hứa với anh không bao giờ đặt chân tới Passion, anh mới tha thứ cho tôi. Trong thâm tâm, tôi thấy khinh thường Tề Lâm, người có ý tốt dẫn tôi đi.